

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NUMERO 559
15 DE OCTUBRE DE 1961

Editorial

Instrumento de Dios

Podéis creerlo, no deja de ser sumamente emotivo este primer encuentro con todos vosotros, mis queridos feligreses de Granollers, aunque sea a través de esta meritoria y para mí muy amada revista parroquial. Sí, emocionado estoy al comprender que este primer saludo y bienvenida, este PAX VOBIS del que viene a vosotros aunque indignamente, representante de la Iglesia jerárquica, del mismo Jesucristo, parte de sujeto con no mucha valía.

— Qué lejos de mi mente estaba hace bien pocas semanas, este cambio sustancial en mi vida de «pastor de almas». Admirables e inescrutables designios de la divina Providencia, que quiere así valerse de instrumentos tan mezquinos para llevar a término felizmente su obra de la salvación de los pueblos.

— No muy lejos de aquí, más de una vez he admirado, dando por ello gracias a Dios, a vuestro inolvidable Párroco Mn. Campo. Con él, amigo ya de Seminario, al encontrarnos algunas veces, habíamos cambiado impresiones, expuesto inquietudes de nuestras feligresías respectivas. Sabía ya entonces, cuánto habíais ahondado en su corazón sacerdotal. Vivía y vive aún me consta totalmente lleno de vosotros.

— Y de pronto el dedo de Dios cambia nuestras vidas, déjase sentir la voluntad del Señor que rige los destinos de la Iglesia, y envía como quiere y cuando quiere a sus operarios de la viña, sus ministros, instrumentos de la

Redención,

— Heme aquí con vosotros, entregado a vosotros totalmente, azorado por esta responsabilidad, consciente de la carga, de mis deberes, de mis grandes responsabilidades, pero totalmente puesto en las manos y en el Corazón del sumo sacerdote Jesucristo, que me consta no me dejará sin ayuda, sin su gracia.

— Sólo sé deciros hoy mis amados feligreses, que os amo en el Señor, que todas mis inquietudes y ambiciones sacerdotales, se cifran en llevaros por los rectos senderos de la virtud hacia esta felicidad eterna a la cual todos estamos destinados.

— Me atrevería a deciros que siempre os he llevado en el corazón, desde el día en que fui cosagrado sacerdote, aún sin conocerlos. Ofrecía al Señor toda mi vida en bien de mis futuros feligreses. Y entre estos íbais vosotros, toda vuestra ciudad, vinculada a mí incluso con lazos de parentesco natural.

— Quisiera pedir os que con caridad perdonéis mis defectos, mis fallos, mis pecados y que en mí veais al «sacerdote», al continuador de vuestros santos y virtuosos pastores que por Granollers han pasado derramando el bien.

— Me siento vuestro. Disponed de mí a todas las horas y en cualquier momento. Quisiera y firmemente propongo aunque muy costoso me fuere, tra-

tar siempre de ayudaros, en todo cuanto tuviéreis menester y os fuere necesario a la mayor gloria de Dios y aprovechamiento de vuestras almas.

— Tratad de ver siempre en mí a un padre, aunque sea menester corregiros, amonestaros y quizás, no lo quiera Dios, os cause algún disgusto, que también entra esto en las funciones de tal. El dolor a veces es la prueba de amor, no su antítesis.

— Os pido sobre todo unión entre vosotros, fruto de un amor fraterno, de esta caridad de Cristo que nos urge el Apóstol, y que es esencial e imprescindible en la familia de los hijos de Dios. Juntos afrontaremos con valentía los peligros de nuestra hora presente. No temáis, no os dejéis llevar por un pesimismo pagano, vivid alegres y confiados; más fuerte que el mal es el Señor que nos ha prometido su asistencia y ayuda. Vivid de esta Gloria incoada que es la Gracia de Dios. Valorizad esta realidad sobrenatural en oposición al materialismo que día a día intenta ahogarnos. Sintamos todos la alegría de pertenecer a esta gran familia de los santos que es la Parroquia, la Iglesia de Jesucristo, católica, apostólica y romana, concretada, limitada en Granollers, y contra la cual lucharán en vano los poderes del mal.

Miguel Badosa, Pbro.

Cultos de la Semana

Hoy, DOMINGO XXI DESPUES DE PENTECOSTES, los cultos según el horario de los días festivos. A las 10 misa de inauguración de curso del Servicio Social para la mujer. Por la tarde a las 6:30 solemne función del «Rosar»: Sto Rosario, sermón y bendición eucarística.

DOMINGO MUNDIAL DE LAS MISIONES. Se celebrará el próximo domingo. En todas las misas se predicará sobre el problema misionero y se hará una colecta extraordinaria

ANTE EL I CONGRESO INTERNACIONAL DEL SAGRADO CORAZON DE JESUS. La Adoración Nocturna Española de nuestra ciudad organiza un autocar para asistir el día 21 por la noche a una solemne vigilia que se celebrará en el Templo Expiatorio Nacional del Tibidabo. Acabará con una Misa Solemne y procesión por la explanada del Tibidabo. Los que deseen asistir pueden adquirir los tickets en la Librería Vda. Carbó, c/. San Roque 15.

Acción Católica y Asociaciones

Hoy a las 6:30 tarde reunión general de celadores y celadoras del Apostolado de la Oración

Colectas y Donativos

Pro Reconstrucción Templo (día 8 octubre)	1.800'10
N N	500
Necesidades Parroquiales	100

Domingo, día 22:

Día de las misiones

Dice Pío XII: «Misterio verdaderamente tremendo, que jamás se meditará bastante: que la salvación de muchos dependa de las oraciones y voluntarias mortificaciones de los miembros del Cuerpo Místico de Jesucristo, dirigidas a este fin». **MEDITEMOS.**

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Horario de Misas. Los días festivos, a las 8, 10:30 y 1. Los días laborables a las 8 de la mañana.

Catecismo. En el barrio «Xarlet» a las 11:30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3:30 de la tarde.

Suscripciones. Durante la presente semana se procederá a cobrar el primer de las suscripciones recibidas hasta la fecha

Sto. Rosario. Los sábados, a las 8 de la tarde y los días festivos a las 5 de la tarde

Confesiones. Desde media hora antes de cada misa y durante las misas y en las viglias de fiesta de 7 a 9 de la tarde.

Bautismos

Montserrat Filbá Pamies; Manuel - Angel Rubio Asensio; Ana Glusella Ollé; Mª Mercedes Fenoy Martínez; Elena Yélimos a Bertruzo; Miguel Riera Vicens; Juan Ant^o Tornero Rodríguez; Mª Teresa Masagué Dalmau; Mª Lourdes Jimenez Serna; Alejandro Cuturra Solé.

Defunciones

Terese Baharda Font; Sebastiana Lunaro Vaile (Extremaunción); Buenaventura Millás Peris (todos los sacramentos); Inés Bosch Monrás (todos los sacramentos)

Matrimonios

Jaime Gaspart Castellà con Angela Mastras Ballester; Jesús Carreras Montañol con Rosa Mastras Ballester; Francisco Gutiérrez Pertinés con Mª Asunción García Moreno; Joaquín Arias Cotano con Mª Lourdes Aguilar Guillén; Marcelino Juan Juan con María Font Martori; Pedro Esteva García con María García Losilla.

Proclamas Matrimoniales

Francisco Lavado Molina y Mª Lucinda Trevín Sadredín; Emilio Barceló Llobet y Juana Martínez García; Jaime Salom Redin y Ana Mª Clotet Segot; Joaquín Duarte Iglesias y Carmen Martín Serrano.

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima Proclamas matrimoniales.

Cristóbal Guerrero Tejero con Isabel Carrillo Toledo. Salvador Rosás Riera con Carolina Dantí Barbany. Pedro Castaño Domene con Mª Dolores Martínez López.

Temas d'educació

(Viene de la página 5)
traposició evidentment a la privilegiada intel·ligència del fill; per què —pregunto amb estupor i amb una certa melangia professional— durant tot l'any escolar l'han deixat en mans d'aquest mestre o aquesta mestressa i el tornen a matricular en el mateix col·legi i no s'han pres la molèstia —almenys això— de treure'l i dur-lo a un altre lloc on els mestres fossin més capacitats i el centre docent més acreditat? Si vostè, lector, no sap com explicar-se aquest fet, pensi que hi ha molts mestres i mestresses ací Granollers que tampoc saben a dreta llei con explicar-s'ho. E P.

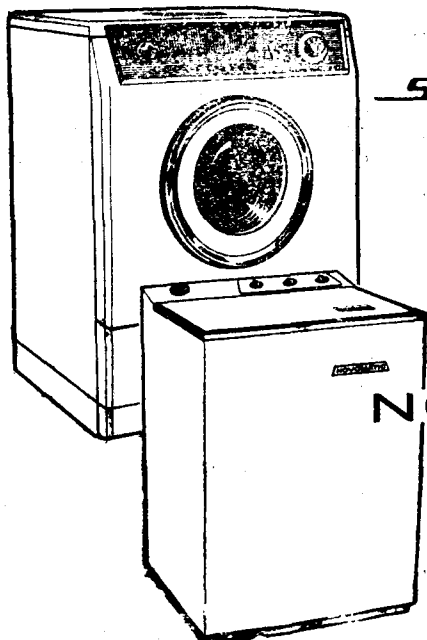
PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

nueva lavadora
SUPERMATIC
automatismo
integral
sincronizado

nueva lavadora
NOVOMATIC
Más asequible
muy completa
PRECIO REGULABLE

DISTRIBUIDOR

Lavadoras CROLLS:

SEGISMUNDO RIERA
Clavé, 8

2 - Granollers

Perdono però no oblidó

«—Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà i jo el perdonaré, fins a set vegades?»

—No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set.

Per això és semblant el regne dels cels a un rei que va voler passar comptes amb els seus servents... (Mt. 18,23-35)... i el perdonà la quantitat deixada... no era de raó que també tu compadissis el teu company?»

De la mateixa manera farà el meu Pare celestial amb vosaltres, si cadascú no perdona de cor el seu germà.»

Per sensibilitzar i inculcar la necessitat de perdonar nosaltres, si volem ésser perdonats, va proposar el Mestre una de les més dramàtiques paràboles, la del servent crudel.

L'actitut del rei de la paràbola era l'acostumada en els reis orientals del temps de Jesús; actitut que evidentment, no vol dir que Ell la tingués per justa i bona.

El fet de que retractés el perdó del deute, que poc abans havia condonat, no vol dir que Déu retracti de la mateixa manera el perdó, un cop donat, dels nostres pecats. Els pecats una vegada perdonats no reviuem; fa entendent, la gravetat de la duresa obstina-

da en no voler perdonar al seu germà, la qual, en certa manera és igual al conjunt dels pecats comesos, encara que perdonats.

Aquestes poques consideracions calen per fer del tot encenedora aquesta paràbola, una de les més clares en llavis de Jesús.

Però si bé és veritat que és clara, no obstant no és gens fàcil la seva aplicació. Fets diaris ho demostren.

Perdonem de cor tots els deutes que ens tenen si de veritat no és poden arreglar? Tots o només alguns? els deutes en diner o també les ofenses personals rebudes? Perdonem una part dels deutes o tot sencer?

Generalment diem que perdonem, però l'odi a l'enemic queda dintre el cor, i amb ell, el desig de veure'l humiliat, fracassat, desfet per la desgràcia. I l'odiem, després d'haber dit que el perdonàvem perquè els seus èxits ens omplen de tristesa i els seus fracassos d'alegria.

Que això és el que fan la majoria dels cristians és ben cert; i que això no és perdonar és més cert encara.

Perdonem de cor. No diguem més aquella vulgaritat: perdono però no oblidó. Perdonem i oblidem. Qui no

oblida no perdona.

Déu oblida talment els nostres pecats, quan ens en penedim, que ens retorna la gràcia i els mèrits que habíem tingut abans de cometre'ls.

I tanmateix Déu ens exigeix que perdonem de cor, si volem ésser perdonats.

Mn. M. Filella

La veu de les noies

Per què anem als enterraments?

Hi anem portats per l'afecte que sentíem pel difunt? Hi anem per quedar bé amb la família? Si,ui per un motiu o per altre, quan hi som, pensem en la cerimònia religiosa que s'està celebrant prenent-hi part devotament, o tenim cura solament de comentar amb les nostres veïnes la vida i miracles del pobre que estem enterrant? Pitjor, encara, ens posem a parlar sense solta ni volta de coses intranscendents, com aquests senyors que per obligacions de llurs negocis tenen necessitat d'anar a molts enterraments, però hi van solament perquè els vegi la família?

Segurament és inadequat que surti amb aquest tema, però la veritat és que hi penso moltes vegades i sempre em pregunto: Pot fer algú bé a les pobres ànimes que una gran quantitat de gent assisteixi a un enterrament, si no ho fa amb esperit: piadós i preguntant per elles? Sincerament crec que no.

Cristina

L'actualitat té un nom: El XXII Congrés del P. C. U. S.

La crisi de Berlín i les experiències nuclears, provocades ambdues coses per Rússia, han fet que totes les mirades es dirigeixin a Moscú, en vigílies del XXII Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, que s'inaugura el proper dimarts dia 17.

No és pas que s'esperin aconteixements trascendentals de la màxima assemblea del partit comunista soviètic. Dels congressos polítics dels Estats totalitaris difícilment en surten resultats espectaculars. Precisament el més recent escàndol literari comunista ha estat una obra pòstuma de l'escriptor polonés Andreu Stavar, en la qual afirma que la importància del XX Congrés del Partit s'ha exagerat excessivament, ja que si bé es condemnaren els mètodes de Stalin, no s'ha pas trencat amb les concepcions stalinianes, i el partit no pot portar a terme grans reformes que, sens dubte, acabarien amb el seu monopoli. Es a dir, la cançó és sempre la mateixa: el monopoli del poder exigeix el manteniment d'una sèrie de mesures restrictives de les llibertats dels homes que són inherents al sistema, perquè són instruments necessaris per la seva conservació.

Ara bé, si no és fàcil que en surti del Congrés cap acord sensacional, l'assemblea no deixa de tenir especial interès, per obtenir una mica de llum respecte els veritables propòsits dels dirigents soviètics. La diplomàcia soviètica fa el seu joc amb tant de cinisme i amb domini tant absolut sobre totes les fonts d'informació, que obliga els observadors occidentals a ser tot orelles davant de qualsevol moviment comunista. Per altra banda, sembla que Krushev, o bé manifestarà els seus propòsits en el congrés, o bé ho farà immediatament després de l'assemblea, quan d'aquesta n'hagi sortit amb les facultats necessàries per actuar amb plena llibertat. Si més no, doncs, el congrés posarà punt final als tanteigs actuals per obrir el camí a negociacions o resolucions més definitives.

DERBI
65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300

Saber-se entendre

Dies enrera (vegeu, si us plau el nostre número 554, del 10 de setembre), parlàvem d'una col·lecció que, sota el títol de «Panorama actual de les idees», ve publicant amb força regularitat l'editor Rafael Dalmau. I deïem, entre d'altres coses, que la tasca que duia a terme l'equip que té com a capdavanter l'il·lustre pensador Francesc Maspons i Anglasesell, era digna del nostre més càlid elogi i de la nostra més fervent adhesió, posat que, ultra oferir-nos una informació i un coneixement solvents de les idees que bateguen en la ment dels homes del nostre temps, els volums tenien un preu assequible a totes les butxaques, sense que això minvés cap bri llur qualitat literària i científica.

Ara tenim a les mans el volum vuitè. Té per títol «Saber-se entendre», i és original de Carles Muñoz Espinall. I tracta més que res de les reflexions i dels comentaris exposats al Primer congrés de Psicociologia, celebrat a Andorra els dies 9, 10 i 11 del maig proppassat.

Comença l'autor per dir nos que, en general, ens desconeixem els uns als altres; que l'home ignora gairebé per complet el sentit de la personalitat. I afegeix: Tots plegats volem entendre'ns; però un per un, no aconseguim de comprendre'ns. Sabem moltes coses; de Napoleó, però se'ns fa difícil d'esbrinar el caràcter del nostre vel». I és que, sovint i normal, tenim de les persones un concepte que és fill dels prejudicis, dels costums i de les modes. Després de formular un petit esbós de totes aquestes circumstàncies, l'autor arriba a la conclusió que és a través de la vocació professional des d'on millor podem aportar el nostre gra de sorra i el nostre esforç al coneixement mutu profund, ja que la persona que no està segura de la seva aportació al concert social conviu de forma cínica, conformista o frustrada, però mai en plenitud de missió.

Després parla de quan el seny és dominant pels hàbits. I diu que no hem de fer les coses per rutina. I que no es pot per-

metre que l'home arribi a ésser, com tan sovint esdevé, una caricatura de si mateix, pel fet d'haver-se transformat en esclau dels seus hàbits socials i psíquics.

Més endavant esmentava un altre perill quan el seny queda desvirtuat per la improvisació. I parla d'aquells que tot ho fien a l'atzar, a l'improvist i d'aquells que posats a fer-ho tot amb quatre esgarripades i d'esquitllentes, no tenen temps d'aprendre un ofici o una carrera. I no hem d'oblidar, diu, que la vida és una qüestió de preparació i de coneixement de causa i no d'oportunisme.

I continua, a grans pinzellades, puix que el volum com tots els de la col·lecció, és molt reduït, l'examen dels altres perills i circumstàncies que contribueixen al fet de no saber-nos entendre. I així enumera, com a més importants: el seny que s'enlluerna; el seny es veu frenat pels complexos psíquics; el seny que queda desfigurat per predisposicions inconscients o socials; etc.

Remarquem un esquema, molt interes-

sant en el qual l'autor ens diu que els homes que han contribuït a dignificar la vida humana mai no han estat partidaris de cap d'aquestes sis formes de veure-la: 1, Importar-li el mateix una cosa que l'altra; 2, Viure enfastidit; 3, Ésser incapaç d'entusiasmar-se; 4, Considerar que la vida no té al·licient; 5, Comportar-se com un escèptic; 6, Creure que tot ja és dit i fet.

La lectura d'aquest llibret, a més a més d'ésser molt interessant i profitosa és sumament agradable, ja que l'autor, malgrat la transcendència del tema, ha sabut trobar un llenguatge planer, entenedor i, segons com, fins i tot festiu, que fa que hom se l'empassi sense trencacolls i amb delectança.

En una paraula, com a bon dominador de la qüestió plantejada, ha sabut fer-se entendre. Ara, allò que convindria és que tots plegats arribéssim a «saber-nos entendre». Creiem que, en tots els terrenys i en tots els aspectes, ens convé moltíssim. M.

Fitxa del llibre **SABER-SE ENTENDRE**. Carles Muñoz Espinall, Rafael Dalmau, editor (Barcelona). 1ª edició, setembre 1961. 60 pàgines. 25 pessetes.

Un llibre importantíssim... i únic

Edicions Ariel, S. A., de Barcelona, ha començat a publicar la monumental obra «Història dels catalans», dirigida per Ferran Soldevilla. Constarà de quatre volums i seran escrits: el primer (Prehistòria, Antiguitat i Alta Edat Mitjana) per Miquel Tarradell i Ramon d'Abadal; el segon (Baixa Edat Mitjana) per J. Ernest Martínez Ferrando; el tercer (Segles XVI, XVII i XVIII) per Joan Reglà i Joan Mercader; i el quart (Segles XIX i XX) pel propi Ferran Soldevilla. De la recerca i tria de les il·lustracions, epígrafs i índexs en tindrà cura Joan Sales.

A fi i efecte de facilitar l'adquisició, aquesta obra es publicarà en fascicles mensuals, al preu de 90 pts cada un, que constaran de 48 pàgines, i seran profusament il·lustrats en negre i amb una làmina a tot color. En sortiran deu a l'any, els quals formaran un volum sencer. Per tant, l'obra no restarà totalment enllestida fins a les darreries de l'any 1965.

Diem que es tracta d'un llibre importantíssim i únic perquè, en català i parlant dels nostres avantpassats, amb el to i el caire d'aquest, no n'havia sortit cap fins ara. En castellà, teniem la magnífica «Historia social y económica de España y América», que dirigí el malaguanyat Vicens Vives.

Avui, arreu d'Europa, tenen ja, dençà d'un temps, vastes síntesis d'història social, degudes sempre a equips d'investigadors, que venen a demostrar que la història no l'han feta només els reis i els herois sinó tot el poble sencer: els de dalt i els d'abaix, els pobres i els rics, els intel·ligents i els enzes. En el nostre país, anaven apareixent monografies disperses que, sense cap mena de dubte, tenien un gran valor documental. Faltava, però, coordinar aquests treballs aïllats i, al mateix temps, completarlos en forma sistemàtica i amb una certa unitat de criteri. Ara, ha arribat el moment oportú. I s'ha perfilat una obra que nosaltres, no sols agraim sinó que lloem sense reserves.

I desitgem que tingui una bona acollida per part de tots els amants de les nostres coses. L'esforç realitzat, tant per l'editor com pels diferents i il·lustrats col·laboradors, bé s'ho mereix.

Una pregunta sense resposta

En el número 556 d'aquest Setmanari Parroquial —fa d'això si mal no recordo exactament dues setmanes— s'entaulava en la primera pàgina un diàleg interessantíssim amb el lector respecte d'una cosa —vostè la recordarà molt bé— interessantíssima ensems, com és el col·legi: Amb el tàcit permís de l'autor d'aquest diàleg, em permetré resumir en poques paraules les idees en ell exposades. No es tracta pas de quelcom convencional, que allargaria en unes quantes ratlles més el tema d'educació d'aquesta quinzena, sinó de quelcom en realitat molt útil per a recordar coses que varlen la pena d'ésser recordades i que ens duren més enllà, fins a un punt, o, si es vol, fins a una fita més concreta i pràctica.

En aquest al·ludit diàleg, l'autor del mateix venia a dir molt atinadament que el començament de curs duia a moltes famílies preocupacions, encaparraments i fins i tot tribulacions. Si la memòria no em falla, crec inclús que aquestes eren les seves idèntiques paraules. I que aquest curt període de tràfecs, més o menys indirectament intel·lectuals i directament econòmics, sorgia novament quan s'acabava el curs. I que tota la preocupació pels estudis de la noia o el noi es resumia en aquestes dues coses. I que amb això —naturalment— no n'hi havia prou, car la preocupació, si aquesta és vertadera, es deixa sentir més quan la noia o el noi estudien, que no pas quan han de començar o bé han acabat el curs.

Que em perdoni l'autor d'aquest diàleg, si no he sabut interpretar rectament, ni esbrinar amb la deguda justesa el seu pensament, però, sense voler pecar d'exagerat i menys encara sense voler ficar-me allà on no em demanen, car es tracta d'un assumpte ventilat anteriorment, la meua humil opinió és de què amb això, no solament no n'hi ha prou, sinó que ni tan sols n'hi ha per començar. Està clar que a l'aventurar-me en fer aquí una opinió tan categòrica i tallant com aquesta, ho faig valent-me d'unes dades d'unes xifres i d'una experiència que de cap de les maneres intenta retratar la realitat concreta d'una família particular, però sí, en canvi, la del conjunt d'un sector important de les famílies de la nostra població.

He tingut oportunitat de parlar, de dialogar aquesta és la paraula —amb gairebé cent cinquanta famílies de Granollers en aquesta època del començament de les classes i solament trenta nou em varen preguntar sobre què feia el noi, és a dir, solament trenta nou famílies estaven aparentment preocupades per la marxa, bona o dolenta, del noi dintre l'escola.

Vostè —amic lector— pensarà que, ací Granollers almeny, el vint-i-sis per cent és una xifra força respectable. Sí, veritablement. Dita i exposada la cosa d'aquesta manera, sense cua, sense els ets i uts que una xifra com aquesta reclama ni els «mutatis mutandis» que la serietat del moment requereix, posats a fer i dir les coses com els lletrats i pedagogs il·lustres de l'època romana, sí; la xifra no és massa afalagadora, però tampoc resultaria gens aclaparant. Però —i aquesta conjunció per alguna cosa rep el nom d'adversativa— és que d'aquest respectable vint-i-sis per cent, només n'hi havia nou, NOU, que d'una manera adequada, sincera i cordial desitjaven parlar del fill. Les demés famílies, en el fons, ja sabien com era; el coneixien massa bé. No era pas qüestió de saber què feia el noi fora de casa i dintre de l'escola, en les seves relacions amb els companys, amb els professors; la seva capacitat per aprendre; la seva preparació en relació a ulteriors ensenyaments secundaris; els seus gustos i aficions particulars; les causes més immediates de les seves distraccions; el seu temperament; els seus complexos (aquesta paraula tan enrevassada!)... Els pares tot això ho sabien massa bé; àdhuc un hom podria dir, a jutjar per la vehemència i la duresa en què de vegades s'aventuroven en fer llurs afirmacions, que del coneixement dels fills n'havien rebut la ciència infosa com una gràcia extraordinària del Déu omnipotent i omniscient.

La majoria, doncs, d'aquestes famílies, en fer la pregunta de què feia el noi, allò que intentaven —dic que intentaven perquè parlo d'unus experiències adquirides dos anys enrera— era convèncer al mestre de què el fill, llur fill —el dels altres, potser no; els dels altres ja ho sabem que són curts!— era el millor i el més intel·ligent de tots. I en conseqüència —vostè, lector, prepari's a rebre amb cor serà l'impacte dialèctic d'aquestes lògiques i connaturals conseqüències—, si el noi no apremia, si el noi havia tingut desgraciadament suspensos, era perquè el mestre no sap ensenyar. És a dir: que el noi, o és llest o el mestre no sap ensenyar. Però...? Res. Vostè no en dubti: el mestre no sap ensenyar.

Ara bé; és ben trist —i sobretot fora de lloc —que sigui precisament el començament de curs, quan s'efectua el pagament de les matrícules o l'acabament del mateix, quan la cosa no t'è remei, que serveixi als pares —sobretot a la mare— d'ocasió per a venjar-se (sembla que talment sigui així) de les males notes del fill i tractar al mestre de manera més o menys encoberta de ruc. És ben trist —i sobretot inoportú—; perquè, si és veritat que el senyor professor o la senyora mestressa, malgrat la seva carrera i la seva experiència professional, resulta per una estranya metamorfosi d'idees un ruc en con-

(pasa a la pàg. 2)

Guia de Revistas

Aquesta vegada no hem pas de parlar d'una revista nova, «NUESTRO TIEMPO», revista de cuestiones actuales ja té 8 anys d'existència. És una revista ben informada i que es preocupa d'informar correctament als seus lectors. Publicada per l'Estudio General de Navarra, tracta temes d'actualitat internacional, art, música, ciències, cinema, educació, problemes de l'Església en el món actual, literatura, vida econòmica, història, política, etc...

En el número 85 és interessant un article de Juan Roger sobre les característiques psicològiques del poble rus, M. Cabaheiro Goas hi té un assaig. «La investigación psiquiátrica actual», i E. Julia Díaz «Lucha sindical y política comunista».

NUESTRO TIEMPO publica també en aquest mateix número comentaris al LXX aniversari de la Rerum Novarum, a la política actual japonesa i al Mercat Comú hispano-americà. En la secció de cinema parla sobre Rossellini i Ingmar Bergman i en la secció de llibres comenta «Aragón, cuatro ensayos» de J. M. Casas Torres, J. M. Lacarra i Fabian Estapé i «La saison des pluies» de Graham Greene.

Publica també una secció de comentaris de revistes i de cartes al director.

El número 86-87 corresponent als mesos d'agost i de setembre està dedicat totalment a la doctrina social de l'Església. Presenta en primer lloc un ajustat comentari a la nova Encíclica, «Mater et magistra», a càrrec d'Antonio Fontan director de NUESTRO TIEMPO, i a continuació segueixen els més importants documents socials sobre doctrina social de l'Església: Rerum Novarum, Quadragesimo Anno, Radiomissatge de Pius XII en el L aniversari de la Rerum Novarum, i Mater et Magistra. Aquesta publicació especial, pot ser de molta utilitat a tots aquells que vulguin estudiar a fons els problemes socials del món actual, ja que permet estudiar fàcilment, mitjançant els índexs corresponents a cada document, la evolució portada a cap per la Doctrina Social de l'Església.

¡Excelente oportunidad!

Casa y Terreno muy céntrico para vender, llaves mano, salida dos calles (Avda. Gldmo, y c. Sol), Luz y Fuerza, 5 Habitaciones, 1 Despacho, 1 Comedor, Cocina, Cuarto aseo, Garage, Patio, 2 Lavaderos, 2 cuartos trastos, 1 Terraza, Buardilla.

Indicadísima para: **Establecimiento, Comercio, Profesión liberal, etc.**

Precio: **sólo 510 mil pts.**

Razón: **Tetuán 72, Ciudad**

La fiesta del Pilar

Como todos los años, y con motivo de la festividad de Nuestra Señora del Pilar, el Benemérito Cuerpo de la Guardia Civil organizó una serie de actos y festejos en honor de su celestial Patrona, entre los que destacamos el Oficio Solemne en la Capilla de las Escuelas Pías de nuestra ciudad, oficiada por el Rvdo. P. D. Juan Llosas Sch. P. el cual asimismo en elocuentes palabras dirigió una plática a los asistentes, glosando el significado de la fiesta de Nuestra Señora bajo la advocación del Pilar de Zaragoza. La escolanía de las citadas Escuelas Pías intervino en el citado acto litúrgico, al que asistieron nuestras primeras autoridades.

Concurso-Exposición de Arte

Por sexta vez la «Obra Sindical Educación y Descanso», convocó su Concurso Comarcal de Arte que como ya es tradicional ha tenido la feliz idea de instalar la exposición de los cuadros presentados en plena vía pública, en esta ocasión en la misma plaza de los Caídos. Es de encomiar el esfuerzo que en este sentido realiza dicha Obra Sindical en pro de la difusión del arte pictórico al ofrecerlo al público en plena calle y de lo que ello representa de aliento para nuestros aficionados a este difícil y maravilloso arte. La instalación es admirable y son muchos los granollerenses que aprovechan esta oportunidad para contem-

plar las telas y dibujos allí exhibidas. No es risión nuestra ni lugar este apropiado para hablar de la calidad de los mismos. Solamente dejamos constancia del hecho y felicitamos una vez más a sus organizadores. Dicha exposición quedará instalada desde los días 11 al 15 de octubre.

Los primeros premios han sido adjudicados a la Srta. Carmen Bassols Pascual y a los Sres. Jorge Gendra Garrit, José. M.ª Valls Capdevila y Enrique Juan Lleixa para la Pintura y a José Rodríguez Enrique y Juan Sabatés Bonastre para la sección de Dibujo.

Inauguración del curso de Acción Católica

En la Casa de Cultura San Francisco, el pasado viernes, y con motivo de la inauguración del curso de Acción Católica en nuestra ciudad, el Dr. D. Antonio Briva, catedrático de teología en el Seminario Conciliar, hizo una interesante disertación sobre el Concilio Vaticano II que se avecina. Claras y profundas fueron sus palabras al explicar el proceso de maduración en la mente de S. S. Juan XXIII, de tan magno acontecimiento, así como la marcha en estos días de las sesiones preparatorias y las perspectivas, temas y problemas en que se deberá enfrentar, ante la universalidad e importancia de los mismos.

El sentirse Iglesia y pedir por el próximo Concilio, en estos momentos es deber de todo buen cristiano.

El nuevo curso de Acción Católica con la plegaria colectiva del sábado quedó inaugurado.

Sr. Director de Granollers Comunitat cristiana

El dimecres de la setmana passada, vàrem veure i oir en la pantalla de la T. V. a una famosa(?) actriu de cine murciana, en un programa patrocinat per una casa comercial.

Ens donàrem compte de la pobresa i buidor de cervell de certes artistes cinematogràfiques. Ara veiem clar que ésser artista de cine al nostre país, no vol altra cosa que «caure amb gràcia». L'artista que al.ludim per a fer-se la «graciosa», ens digué que «La violetera» era una pel.lícula sueca, i que «El último cuplé» una pel.lícula xecoslovaca. Feia humor, naturalment, pero un humor tant pocasolta, que els qui reconeixen al artista com a cosa sencera i amb certa espurna d'intel.ligència, com alguns tenen, aquesta, tot i la seva popularitat, ens va fer pena. Les seves cançons, no cal dir-ho, foren cantades com sempre, amb nyonyeria. Menys mal, que les actuacions de Gene Kelly i de Fred Astaire, ens oferiren uns números brillantíssims que en feren oblidar l'actuació de la nostra artista de molta planta, però de parlar vulgaríssim.

Encara que no la coneixíem en actuacions per la T. V. ja en teníem un criteri format, vist les pobres noies que cada any ens presenten a la «Setmana del Cine español».

Creç que tindria d'ésser obligatori, que per ser artista de cine, a més de les qualitats físiques, que sempre fan de bon veure, tinguessin sis o set anys de batxiller amb bones notes. Evitariem, potser, les seves decepcionants presentacions (que ningú ens obliga a veure, es clar) però que son francament deplorables i ens avergonyeixen pel concepte que en puguin tenir els de fora de casa. Encara que tot va paral.lel amb el trinómi torero-futbolista-cançonetista..

J. V. B.

Westinghouse reduce precios...

Frigorífico 114 litros Super 4 Pts.	11.950	«	200	«	«	7	«	17.976
« 142'5 «	« 5 «	«	300	«	«	10 E	«	18.940
« 200 «	« 7 E	«	300	«	«	10	«	19.795

Precios con impuestos incluidos

Distribuidor comarcal: HOGAR LUZ Clavé, 47 Granollers

La superioridad de Westinghouse está en su prestigio mundial

Granollers 23 - Moncada 18

Salen nuestros jugadores a la pista, logrando casi de salida un 2-0. Transcurre la primera parte sin que el Granollers se imponga rotundamente aunque termina con un 12-7 favorable.

En la segunda parte el Granollers sigue con línea regular, con poca exhibición de juego pero llevando en todo momento la delantera en el marcador, terminando el partido con el resultado de 23-18.

Haremos un análisis de la actuación de nuestros jugadores en este partido: Font, regular. Castilla, continuando con sus vistosas salidas que no dejan de ser peligrosas para su propio marco, como una de desafortunada aprovechada por el equipo contrario-regular. J. Luis García, Ballecá Fontdevilla y Garriga, bien. Roca, discreto. Sorra, mal. Pregona continuando sin responder a su clase y Viaña bueno es aclararlo, no es el escurridizo go-

Af. Granollers 7 - B. M. Granollers 23

Antes de empezar el partido, ya estaba prevista la victoria, lógicamente nuestro primer equipo tenía que vencer a los jóvenes jugadores Atléticos. La incógnita estaba en ver cómo se plantearía la lucha, si el Atlético daría batalla, si el partido sería discutido, observar cómo reaccionaría la juventud ante la veterania del equipo campeón de España.

Buena muestra de esta incógnita la daba el mismo público, que entró con ganas de ver... «A ver si los del Atlético son capaces de...» «A ver... a ver...» y que salió desazonado antes de terminar el encuentro, sin que «viera NADA. Un partido sin lucha y sin interés debido a la franca supremacía

leador de la temporada anterior, muy apagado.

El mejor del equipo fue el jugador sueco Arne, que dió muestras de ser un jugador ágil e inteligente ante de precisos goles, lo que significa para el Granollers, una excelente adquisición.

El Moncada fue un conjunto belicoso y batallador, practicó buena táctica defensiva y tuvieron un juego bastante eficiente.

El Granollers ganó, pero, y sea dicho en honor a la verdad, no se le distinguió una técnica segura y eficiente, o al menos no acertó con ella, como lo demuestra el que en general, los goles fueron marcados obra y gracia al esfuerzo del propio jugador y no a consecuencia de una coordinación en el juego.

Que logre esta compenetración y armonía que le falta es lo que esperamos de este equipo que tanta gloria ha dado y deseamos siga prodigando al pabellón de nuestra ciudad.

que en todo momento mostró el Granollers.

Del Atlético el mejor el portero Molina que brindó una buena actuación. En el Granollers, observamos a Pregona y Viaña en trance de superación, respecto a recientes partidos anteriores. Arbitraje: correcto «Calificación moral»: Partido APTO, para enfeamos de corazón, pues en ningún momento se apartó de lo lógico y normal, sin emociones fuertes ni reacciones violentas. En resumen: Entusiasmo por parte del Atlético, merecida victoria del Granollers y partido aburrido por desigualdad bajo todos los aspectos de ambos contendientes.

JUAN ILLA

MOTORISTAS - DEPORTISTAS

LLEGA EL OTOÑO

¡Prevénganse!

Chaquetas - Chaquetones - Cazadoras

Todo en piel de la mejor calidad

Trajos de agua - Impermeables

Guantes y manoplas de piel

Gorros lana gran colorido

Parabrisas moto y scooters

Carenados paraviento

Gafas todos modelos

SASTRE

Granollers

La mejor calidad

al mínimo precio

ANATOMIA DE UN ASESINATO (3R)

Otto Preminger (Mundial). Film policíaco americano muy confuso de argumento, seguramente a causa de los recortes que se le han hecho. No es una gran producción. El guión, basado en una conocida novela, en su origen parece que fue bien llevado a la pantalla, la versión que conocemos está bien interpretada y a pesar de la gran cantidad de diálogos consigue mantener en tensión al público. La justicia queda muy malparada, y uno no sabe exactamente qué es lo bueno y lo malo. El 3R que se le ha dado de calificación es muy justo. Sólo puede producir confusiones en el espectador.

SENDERO DE FURIA (3)

Daniel Mann (Astoria). Film de guerra. Tema: abuso de poder entre militares. Escenario: China, durante la última guerra mundial. Realizado correctamente. Su ritmo no es demasiado ágil.

VIENTO SALVAJE (3R)

George Cukor (Principal). Film de ambiente italiano en U. S. A. Con toques melodramáticos. Muy bien interpretado en los dos personajes principales. Es un drama familiar que le deja a uno con un desagradable sabor de boca.

PELUSA (1)

Javier Seto (Canigó). Película española sin pretensiones. Algo dramática y sentimental. Ambiente de circo. Toda ella está basada en la interpretación (regular) de la protagonista. Resulta simpática si se toma con buena voluntad.

LA REINA DE MONTANA (2)

Allan Qwan (Canigó). Film del oeste. Buenos, malos, indios, blancos, chica buena chico bueno. emoción y final agradable. Como siempre.

LA MOMIA (3)

Terence Fisher (Principal)

Cinta terrorífica para espectadores de hace muchos años, actualmente resulta ingenua e infantil, aunque sea perjudicial para espectadores juveniles. Según indica el título de la «obra» es de tumbas egipcias y momias de hace 4 000 años.

OLEADAS DE TERROR (3r)

Charles Crichton (Astoria)

PATRICIA MIA (3r)

Enrique Carreros (Mundial) Hay quien cree que cuando una película es un 3r o bien un 4 es un film y además distraído. Se equivoca. Estos dos últimos films que creemos no merecen comentario se lo demostrarán. Son malos. MALOS con mayúsculas.

Semana Proxima

MATANZA EN LA 10.ª AVENIDA (3)

EL CAPITAN (2)

LA REVISTA SOÑADA (3)

EL DESFILADERO DE LA MUERTE (3)

Fira de Mostres

Brasil

Als voltants del meu poble hi han florit uns rètols que diuen: «Parcelación». Gent més o menys adinerada adquireix pams de terra. Els preus oscilen —segons els compradors, els venedors i els terrenys— de 4 a 6 pessetes el pam.

Hom s'adona que la nostra terra del Vallès té un gran valor. Hi han altres terres que en tenen menys.

Per si pot interessar a possibles compradors, transcrivim l'anunci que la «Texas Ranch Mediadora S. A. del Brasil» ha inserit en una revista espanyola:

«Brasil. ¡Esta es la mayor oportunidad que se le presentará en su vida! Invier-ta su capital en este país de América del Sur que será dentro de poco uno de los más prósperos del mundo, vistas sus posibilidades ilimitadas.

¡Asegure su porvenir y el de sus hijos! ¡No olvide que vale más una buena inversión que una vida entera de trabajo!

¡Su capital se multiplicará cada día él solo!

Se venden tierras para producir algodón, café, caña de azúcar, plátanos, tabaco, trigo, maíz, frutales, hortalizas, pastos para ganado etc. Cruzados por ríos con agua abundante todo el año. Algunos próximos a Brasilia, la nueva capital. Temperatura media, 24 grados año entero. Con buenas carreteras y campos de aviación. Precio por hectárea, a partir de 225 ptas., o sea, **dos céntimos y cuarto el metro cuadrado**. Escrituras traducidas al español y legalizadas en la Embajada de España en Río de Janeiro. Autorización oficial del Gobierno brasileño. Facilidades de pago sin rédito. Informes y ventas: ...»

L'anunci va al costat d'un mapa del Brasil que explica la situació de les terres en venda. Al cap d'avall del mapa, a l'Estat de Río Grande do Sul, hi apareix el nom de Porto Alegre.

Nosaltres, almenys els joves i noies del Vallès, hi tenim un bon amic a Porto Alegre. L'any passat, per Juny, monsenyor Edmund Kunz, bisbe de Porto com deia ell, va venir-nos a veure. Va viure amb nosaltres la IV Jornada Comarcal de Joventut. Ell volia sapiguer com treballàvem. A canvi va dirnos unes paraules molt bones: «Ningú del món pot salvar la joventut si-

nó els mateixos joves. Vosaltres heu de salvar els vostres germans joves!»

Jo penso que li dol al Bisbe de Porto veure com es ven la terra del Brasil a uns compradors que volen assegurar llur pervindre i el dels seus fills, a uns compradors que creuen que val més una bona inversió que una vida sencera de treball.

Campanya de Joventut

Segon diumenge d'Octubre.

Per la carretera pugem cotxes i motos en procés incessant.

De tant en tant se'n para algú al dret del camí que puja cap l'església de Llerona: un grup de joves de bona voluntat ve, de tots els pobles del Vallès, a començar la nova campanya de joventut.

Quan la Campanya s'acabi i es celebri la gran Jornada Comarcal, estarem a les vigílies de la missió del Vallès.

Aquesta Campanya està dirigida a fer descobrir als joves i noies el veritable sentit de l'esplai. Ha de ser una reflexió fonda sobre un aspecte de vivíssima transcendència en la vida dels joves.

Aquest grup que s'ha reunit a Llerona el segon diumenge d'Octubre sembla, segons com, una pura sageta. Capaç d'en-dinsar-se al car de les diversions del Vallès i fer-les més nobles.

La joventut és capaç d'empeltar aquest treball en la preparació eficaç de la gran Missió del Vallès.

Futbol

Venim de Barcelona. El cotxe acaba de deixar enrera Sant Andreu i ja el Congost ens deixa veure, tancant el paisatge, la silueta inconfusible, realment graciosa, del Puiggraciós agermanat amb el cingle de Bertí.

En sortir de Moncada, quan el Vallès s'obre com un iris de meravelles, una nova idea arriba al nostre pensament. El Vallès ens apareix com un estadi enorme. Tancant-lo, a faisó de tribunes gegantines, les muntanyes amigues: Cellects, Tagamanent, Puiggraciós, Bení, Sant Sadurní, El Farell, Sant Llorenç, el Tibidabo,...

Els del Vallès juguem en aquest estadi el gran partit de les nostres vides.

Un partit de més transcendència, certament, que aquests que, sense mai parar, els aparells de radio vomiten dins de les nostres cases.

A molta gent no li agrada (i a nosaltres tampoc)

* Aquesta setmana fa exactament un any que vam iniciar aquesta secció. I amb motiu de complir-se l'aniversari, hem cregut oportú fer un petit repàs de les notes que hi hem inserit, per tal de comprovar si durant aquest temps s'havien esmenat gaires de les falles que hem anat destacant.

* Ben a contracor, hem de dir que l'examen realitzat no ens ha produït cap mena de satisfacció. Són ben poques (gairebé ens sobren dits de les mans per a comptar-les) les coses que hem denunciat a les quals s'ha posat adob o bé remei definitiu.

* I podeu ben creure que ens dol moltíssim. I no pas perquè no s'ha-gi escoltat la nostra veu (al capdaval, molt minsa i no gaire important), sinó perquè s'ha fet el sord al sentir de molts granollerins, sentir que nosaltres intentem de reflectir en aquesta secció.

* I no hem pas a ssenyalat coses impossibles d'arranjat, d'endegar o de solucionar. Però, per les causes que siguin, i que no és pas ara hora d'escatir, les falles subsisteixen.

* Amb tot, nosaltres seguirem remar-cant aquelles que creiem cal esmenar, per al bé i el bon nom de la nostra ciutat. I Déu vulgui que, un altre any, en fer la repassada de les coses que no ens han agradat, puguem escriure llavors un comentari de lloança i alhora de gratitud.

* Altrament, haurem de convenir que la vox populi, que segons els llatins era "vox Dei," s'ha convertit, a casa nostra, en una desesperadora i inútil veu, en una "vox clamantis in deserto"

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE

curso de dibujo

academia COTS

PROFESOR: AMADOR GARRELL SOTO